

TKO JE NAJVEĆI?

25. nedjelja kroz godinu, B

Idu apostoli putem i raspravljaju. O čemu? O tome tko je među njima najveći. Kako bi bilo zanimljivo da smo mogli malo prisluhnuti njihovu raspravu. Po čemu li su se oni htjeli vrednovati? Možda po tome tko je prvi postao Kristovim učenikom, ili po tome tko je stariji, ili po tome što je netko bio Isusov rođak (Jakov). Možda je neki do njih mislio da je najveći po svojoj pismenosti ili učenosti. Možda se neki od njih jednostavno nametao svojom govorničkošću. Na drugom je mjestu zapisano kako su se Ivan i Jakov htjeli postaviti Isusu s desna i s lijeva. „Ah, čijem si se zahvalila, tašta ljudska oholasti? Sve što više stereš krila, sve ćeš paka niže pasti!“, kaže naš stari pjesnik. Gdje je čovjekova veličina? Po čemu je čovjek velik?

Osjetili su apostoli da im ta rasprava baš ne može poslužiti na diku. Naime, kad ih je Isus upitao o čemu su raspravljali, oni su zašutjeli. Bilo im je nelagodno. Naravno da im je bilo neugodno, jer su bili zaboravili što je on malo prije toga govorio. Isus je naime proročki rekao da će on biti predan u ruke grešnika, da će biti ubijen, te da će, konačno, uskrsnuti. Dakle, baš lijepo! Dok on govori o svom poniženju i svojoj smrti, oni udarili u raspravu o tome tko je najveći.

Isus je odlučan. Donosi posve suprotno načelo. Veli: „Ako tko želi biti prvi, neka bude od svih posljednji i svima poslužitelj!“ Drugom će zgodom Isus pripomenuti: „Ta ni Sin čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade za mnoge.“

Današnjim rječnikom rečeno, to su pravila igre. Baš kao što smo vidjeli i prošle nedjelje na blagdan Uzvišenja svetoga Križa, tek po poniženju i služenju čovjek dohvaća nebesku slavu. Kako razumjeti tu suprotnost u Isusovom načelu: „Tko želi biti prvi, neka bude od svih posljednji i svima poslužitelj“? Ne radi se ovdje, očigledno, o nekom mazohizmu, potrebi za mučenjem i ponižavanjem samoga sebe. Ne radi se niti o manjku bilo koje želje za samopotvrđivanjem, napredovanjem. Ne radi se čak niti o preziranju ovozemnih položaja kao takvih. Ovdje se radi o ljubavi. Samo o tome. Pogledajmo Isusa. On je išao i na gozbe i na svadbu, nije ušutkivao narod kad je taj narod klicao: „Hosana!“ No u isto vrijeme Isus je prao noge svojim učenicima, Isus je predao svoj život za nas, Isus je bio „poslušan sve do smrti, smrti na križu“. Zašto? Jer nas je ljubio.

I mi se toliko puta možemo i trebamo postidjeti kad u svojim mislima uzdižemo sami sebe, pa i od drugih očekujemo da nas obavezno priznaju i uzvisuju. Istina, lijepo je dobiti neko priznanje za svoj rad, jer i to može biti Božji dar. Ali je smiješno uzdizati samoga sebe. Veli Pavao „Što imaš, da nisi primio? Ako si primio, što se hvastaš kao da nisi primio?“ (1 Kor 4,7). Upravo kako danas Isus govori: želim li stvarno biti prvi, trebam služiti. Zbog čega? Zbog ljubavi Kristove koja je u meni.

Tako je i za nas ljubav prvo i osnovno načelo. Želimo ljubiti bližnje onako kako nas Bog u kristu ljubi. Zato služimo. Znademo da služeći braći i sestrama služimo Bogu. Znademo da je to ono blago koje niti moljac jede, niti rđa nagriza, niti lopovi krađu. Kad je služenje potaknuto ljubavlju, onda je to najviše što možemo ovdje na zemlji činiti. Ta i Krist je to isto činio.

Zvonko Pažin